

ԲԱՆԱՍՏԵՂԵՊԱՆՆ

ԶՈՅԳ ԾԱՌԵՐՍ...

Վայելեցի, Տէր, հովանին մամչուն,
Ամբան գեղջուկ զրնակիս զոյգ ծառերուն...
Զարդն ու զբրանն էին անոնք՝ ծպտալիւ
Յարկին զոր ինձ շնորհեցիր:
Մօտակայ լինն, ի՞նչ ջրամբար հրաւալեաց,
Ուր մերթ թովիչ ծովանոյւցներ ամօրեւած
Կը լողային, ոսկի, արծաթ ջուրերուն
Ալեակներուն մէջ ցնծուն,
Եւ որ նման կընոջ մ'աղուոր, պչրատէր,
Ամէն բոպէ երջագգես մը կը փոխէր
Նապապ լոյսին հոխ գոյներուն անհաւիւ
Մսխումներուն շրմորհիւ,
Զունէր այն խոր հըմայն, հրնուանք կեանարար
Զոր ծառերուն աննառ սարսուռն ինձ կուտար...:
Կանթեղալի պուրակներուն լինն այս մեծ,
Զո՞յգ մը ծառով գիս դիւթեց:
Փորձեալ, հաստատ, բարեկամներ թանկագին,
Հին ծանօթներ՝ բայց միշտ տարով մ'անցնին,
Խորհրդաւոր գործանք մ'եմ սընուցած
Ծառոցդ հանդէպ, ո՛վ Աստուած:
Օ՛հ, գիտութեան ծառին չէ որ կ'ակնարկեմ,
— Պետուներով իր մերթ համեղ, մերթ դժխեմ... —
Այլ դալարուն՝ սա բացօդեայ դաւեսերուն
Հնամենի դէտերուն,
Ռոնք՝ բացած իրենց թեւերն հնչական,
Կը սաղմոսեն, մեղմօրօրուն, կը խոկան,
Եւ անհունին շունչովն արբեւ՝ կը խօսին,
Կախարդելով մեր հոգին:
Այս զոյգ ծառերն, աւնան, գիտե՛մ, հովերէն
Տերեւաթափ, կմախացած, կը նիւհեն...:
Բայց կուգայ միշտ զարունն իրենց սաղարթուն,
Ու նոր կեանքով կը զարթունան:
Տէ՛ր իմ, դուն մի՛ւս զոյգ ծառերն իմ սիրական,
Մին դեռատի, իսկ մեծն՝ հոգւոյս ապաստան,
Մեհադալար, խօսուն պահէ՛ մէջն յարկիս,
Անոնցմէ՛ մի՛ զրկեմ զիս...: